

Sygn. akt III U 702/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 grudnia 2013r. w Suwałkach

sprawy **K. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 10 września 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.09.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) odmówił K. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak stwierdzonej niezdolności do pracy.

W odwołaniu K. W. domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniosła, iż choruje na rzadką chorobę i musi stale przyjmować leki.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

K. W. (ur. (...)) w dniu 15.05.2012r. wystąpiła po raz pierwszy z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 03.10.2012r. organ rentowy odmówił jej prawa do renty z uwagi na brak niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 27.09.2012r. organ rentowy przyznał jej świadczenie rehabilitacyjne na okres 12 miesięcy.

W dniu 17.05.2013r. odwołująca ponownie wystąpiła z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik nie stwierdził u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, która rozpoznała sprzeciw odwołującej.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawczyni, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niej schorzeń. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy, jeżeli tak, czy jest to niezdolność stała czy okresowa. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzili badanie odwoływającej.

Biegli lekarze sądowi z zakresu onkologii, neurologii i pulmonologii rozpoznali u odwoływającej miastenię, stan po zabiegu onkologicznym i leczeniu onkologicznym oraz schorzenie pulmonologiczne. Zaopiniowali, iż schorzenia te i ich przebieg nie czynią odwoływającej niezdolną do pracy. Objawy miastenii, takie jak opadanie lewej powieki, męczliwość mięśni po wysiłku, zaburzenia mowy pod koniec dnia i inne są leczone ambulatoryjnie. Nie stwierdzili podstaw do uznania odwoływającej za niezdolną do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (art. 57 ust. 1 pkt 2), uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Kwestię niezdolności do pracy reguluje art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2) zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kwestię niezdolności do pracy Sąd rozważył bazując przede wszystkim na opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni. Biegli nie stwierdzili, aby jej obecny stan zdrowia czynił ją niezdolną do pracy. Opinia była jednoznaczna w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz braku istnienia niezdolności do pracy. Konkluzje opinii są stanowcze i jednoznaczne. Sąd uznał ją za wiarygodny dowód w sprawie i uwzględnił w całości zawarte w niej wnioski.

Odwoływająca nie przedstawiła merytorycznych zarzutów, co do rozpoznania i konkluzji opinii, natomiast subiektywne odczucia nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w

stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24.08.2010r., I UK 64/10 - LEX nr 653663, czy wyrok z dnia 6.01.2009r., II UK 125/08 – LEX 737388). Przy ocenie niezdolności do pracy o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt